

get. Der har været 5 ſaadanne forſkjellige Tilfælde fremme for Folkethinget. I de 3 Tilfælde beſluttede man ſig til ikke at udlevere vedkommende Rigsdagsmænd, i de 2 at udlevere dem. Men der ſan ikke af diſſe tidligere Sager udledes nogen almindelig Regel; thi de Tilfælde, der forelæa, have været af ſaa aldeles forſkjellig Art, at det er vænſkeligt at finde noget almindeligt Synspunkt at ſe dem fra. Kun ſkal jeg bemærke, at jeg efter at have gjennemgaaet de tidligere Forhandlinger i alle diſſe Sager, har ſet, hvorledes man mere og mere er kommen til den Erkendte, at det ſtemmer bedſt med hele Grundlovens And og Tanke, at man i de enkelte Tilfælde nøie underſøger, om vedkommende Rigsdagſmand har brugt de Ytringer, der paatales, til derigjennem at behøje ſaa godt, han formaaede, den Sag, der forelæa, alſaa har brugt dem i Medfør af ſin Pligt ſom Rigsdagſmand, eller om han ved de Ytringer, der blive paatalte, har villet forfølge private Formaal eller villet give ſin private Miſstemning mod offentlige Myndigheder eller private Perſoner Luſt. I det Tilfælde, at en Rigsdagſmand ſaaledes har villet optræde paa Rigsdagen ſom Privatmand og forfølge private Formaal, kan der ikke være Tvivl om, at Rigsdagen ikke kan holde ſin Haand over noget ſaadant. Det tror jeg, at Alle maa være enige om. Men i de Tilfælde hvor Rigsdagſmænd have fremſat deres Ytringer for at give den bedſt mulige Behandling af den Sag, der foreligger, tror jeg man efterhaanden mere og mere er kommen til, at det maa være Reglen, at Rigsdagſmænd ikke udleveres, og at der maa være meget alvorlige Grunde, for at man ſkal gjøre Brud paa denne Regel, naar det ſkal ſke. Hvis det nemlig ſkulde være ſaaledes, at Thingene ſkulde udlevere deres Medlemmer, hver Gang en offentlig Myndighed eller en privat Perſon med mer eller mindre Grund ſøgte ſig krænkede ved Udtalelſer, der vare fremſatte i Thinget, ſaa vilde man paa den Maade fuldſtændig omgaa Beſtemmelsen i Grundlovens § 57 og gjøre den ganſke betydningløs. Man har jo netop der ſat et ſkarpt Skjel, ſom jeg for udviklede, mellem, hvad der af Rigsdagſdagſmænd udtales i Medfør af deres Stilling ſom Rigsdagſmænd paa Thinget, og hvad Privatmænd udtale, og Grundloven har ikke villet have, at de juridiske Domſtole ſkulde være dem, der træffe Afgjørelſe af de Spørgſmaal, ſom blive fremdragne under Thingets Forhandlinger, og de Ytringer, ſom falde der, undtagen i ſaadanne ganſke ſpecielle Tilfælde, hvor Thinget maatte finde Anledning til at fravige den almindelige

Regel. Jeg tror ogsaa, man maa holde ſig til dette Standpunkt; thi denne Frihed, ſom er hjemlet Rigsdagen paa Thinget er af overordenlig Betydning i hele det konſtitutionelle Liv. Navnlig i politiſke Kamptider vil det være af den allerſtørſte Betydning, at denne Frihed ikke bliver ſvækket. Hvis alt, hvad der her bliver ſagt, ſkulde drages ind for de juridiske Domſtole, vilde Rigsdagſmænd ikke med den fornødne Frimodighed kunne omtale de forſkjellige Brødt i Samfundet, ſom trænge til Paatale i den lovgivende Forſamling. Vi have jo ſet, hvor ofte i de politiſke Kamptider ogsaa Domſtolene kunne blive revne med af den almindelige politiſke Lidenſkab, og vi have ogsaa ſet, at man ikke kan være ganſte ſikker paa, at de almindelige Regler, ſom Lovgivningen har truffet for Ytringsfrihed, ogsaa ſkulde vedblive at gjælde. Der kan paa en Gang komme proviſoriſke Love, der indſtrænke Ytringsfriheden, og ſom Domſtolene maa rette ſig efter, og man vilde ſaaledes paa ingen Maade kunne være ſikker paa, at Forhold, ſom trænge til at blive behøje, ogsaa virkelig kunde blive behøje, hvis der ikke i det Mindſte var eet Sted her i Landet, hvor Landets Børgere kunde ſaae Veilighed til at fremsætte deres Anker, uden at være bundne paa den Maade af det juridiske Anſvar, ſom man ellers i Borgerſamfundet maa være.

Vi maa alſaa ogsaa nu ſom tidligere underſøge, hvorvidt der i de Tilfælde, der foreligge, er Grund til at fravige de almindelige Regler. I det første Tilfælde er der 37 Herrer, der andrage paa at ſaae Thingets Samthkke til at anlægge Sag mod Kollekthiingsmændene for Aarhus Amts 2den Valokreds (Bingel) fordi han her i Thinget har udtalt de Ord: „Jeg betraakter Struebrækkeren, ſaaledes ſom han er ſkildret her i denne foreliggende, konkrete Sag, ſom fuldſtændig foragtelig“. I dette Tilfælde har Udvalgets Flertal ikke været i nogenſomhelſt Tvivl om, hvorledes det ſkulde ſtille ſig. Det ærede Medlem har nemlig aldeles ikke angrebet nogen af de 37 Herrer, der andrage om Samthkke til at anlægge Sag. Det ærede Medlem har i Almindelighed udtalt ſin Opfattelſe om Struebrækkeren og ſagt, at han for ſin Del fandt Struebrækkeren foragtelig, og han har føiet til: ſaaledes ſom Struebrækkeren var bleven ſkildret under den foreliggende Sag. Hvis de Herrer nu vilde læſe Forhandlingerne efter og ſe, hvorledes da dette Begebe: „Struebrækkeren“ er blevet ſkildret under den foreliggende Sag, vil man ſe, at der er givet den Forklaring, at en Struebrækker er en Perſon, ſom optager